

L'OPINIO

Any V-Número 334
Preu: 10 cèntims

• BARCELONA • Dimecres, 29 de juny de 1932

EL VALOR DE LES CONVICCIIONS

Diverses vegades hem comentat des d'aquestes pàgines el sistema que els adversaris dels partits d'esquerra empenen per a combatre els que no pensen com ells. Hem dit que l'ús de determinades armes qualificava prou les persones i els diaris que les empraven. Ahir encara, era el President de la Generalitat el que havia de sortir al pas d'una campanya de La Veu de Catalunya en la qual no es combat res concret, no es censura cap actuació, no es critica cap actitud ni cap sistema de govern—o de desgovern que en podrien dir ells—sinó que es munten argumentacions absolutament gratuïtes a base de fets absolutament falsos.

En general els que apellen a aquesta mena d'arguments segueixen la tàctica de la difamació personal, millor que la col·lectiva. Es rosegant el prestigi personal de l'un i de l'altre que tracten de crear un ambient enarrit que acabi per desprestigiar la col·lectivitat a la qual l'un i l'altre pertanyen. Aquest sistema l'usen des dels diaris, en les converses, en els mitjans i tot (en els seus mitjans en els quals parlen a un arrip de gent de cultura escassa, capaç d'empassar-s'ho tot). És l'únic recurs que els queda, incapaces com són de combatre partits i persones que no els són grats, enfrontant arguments a arguments, idearis a idearis.

Aquests dies una determinada premsa de dreta que no té altre objecte que la difamació, una premsa de chantatge cultivat des de les sacristies i que per a vergonya dels catòlics que ho siguin de bona fe, és venuda a dintre de les esglésies, ha dit—entre altres coses que en aquest moment no ens interessa recollir—, que el regidor Jaume Vachier, pertanyent al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, s'havia casat a l'església de Bellem. I aleshores aquesta premsa afegeix, tractant de treure'n partit: —Ja ho veieu! Quines conviccions tan arrelades, ell que es diu ateu!

No ens sorprèn que la mentida aparegui precisament en els diaris que es venen a dintre de les esglésies, donat que en el moment en què el Poder civil ha reconquistat la seva sobirania i ha restituit els militars a les casernes i els capellans als edificis religiosos, determinats partits s'han apoderat d'aquests per a posar la religió catòlica al servei de la política i més concretament al servei de la Monarquia. I no ens sorprèn, perquè coneixem molt bé el grau de les conviccions religioses dels que en aquest país parlen en nom del catolicisme.

Casarse per l'església no té cap valor en un país d'indiferents com aquest, en el qual—deixant a part una minoria ínfima de catòlics absolutament convençuts del que catolicisme significa i de les obligacions morals que l'ésser fidel d'aquesta religió comporta—, la generalitat dels ciutadans són batejats, són confirmats, són combregats i es casen i moren amb un capellà al davant perquè si no ho fessin així serien mal vistos i allò que en diuen el respecte social els faria objecte de residenciaments si s'estaven de seguir el costum i la rutina generals. Potser hi haurà algun catòlic que s'escriurà del que anem a dir, però no per això serà menys cert, que en aquest país de catòlics oficials, els sagraments del catolicisme són practicats amb el mateix esperit rutinari de ramat amb què per Totsants es compren els panells, per Nadal el pollastre i el dimecres de Cendra s'acostuma anar-la a enterrar. Aquesta és la veritat i no altra, respectant un tant per mil reduïssim de catòlics que es casen per l'església i practiquen els altres sagraments d'aquesta religió sabent perfectament del que es tracta.

No té, doncs, cap valor casar-se per l'església, com aquests diaris de difamació que són venuts a dintre de les esglésies pretenen que féu el regidor Jaume Vachier, quan són milers i milers els ciutadans que van a fer-se casar per un capellà i en la seva vida han practicat el catolicisme, ni després el practican mai més, com no sigui quan tinguin un vailet—que també el faran batejar perquè si no poguessin fer la cerimònia clàssica amb el repartiment de confits en sortint de l'església, els semblaria que no ha estat tal bateig—i més tard, quan es morin, que sempre trobaran una ànima caritativa que no els deixarà morir sense capellà perquè sinó, què diria la gent del barri!

En aquest país absolutament irreligiós—que no és igual que antireligiós—que és Espanya i que és Catalunya, en molta part gràcies a l'acció del clergat, aquella frase feta del valor de les conviccions, no té cap valor, perquè no hi ha tals conviccions. El catolicisme, com qualsevol altra religió, com qualsevol ideari, els que el senten l'acrediten amb llur conducta, que procuren que sigui exemplar, no pas amb exhibicions públiques fetes sense cap finalitat espiritual alta. El catolicisme no hi guanya res amb què unes senyores que no coneixen ni per les cobertes la Doctrina Cristiana portin penjada al pit una creu de pam, només com una espècie de tràgala als que no pensin com elles, ni amb fer processons pels carrers només per afany exhibicionista, ni perquè la gent vagi a corrua feta cap a les sagristies a fer-se casar pels capellans, sense saber ben bé del cert quants Déus hi ha.

Casarse per l'església no té cap valor quan un tant per mil considerable de persones casades per l'església, després d'aquesta cerimònia no hi tornen més i si hi tornen és per anar a missa d'una que és com si no hi anessin.

Per això el ciutadà Jaume Vachier, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, que no és amic de ficcions—i que en canvi dona valor a les conviccions—sense passar per l'església de Bellem ni per cap altra església, com han escrit alguns diaris que es venen a dintre de les esglésies—algun d'ells ja dut als Tribunals per injúria i calúnnia amb motiu d'altres qüestions que no tenen res que veure amb aquesta—es va presentar el dia 10 de juny al davant del Jutge de la Universitat, al seu despatx del carrer de Duran i Bas i es-sent les 13'45, va signar la corresponent acta matrimonial.

I dit això, aprofitem l'oportunitat per a desitjar-li moltes felicitats, encara que no sigui aquest, precisament, el desig dels que s'entretenen tractant de fer-lo objecte de difamació.

Agressió contra el senyor Dalp

Sevilla, 28. — A Utrera es celebrà un judici de revisió d'un contracte d'arrendament. En acudir a aquest judici el comte de Sánchez Dalp, des d'un grup d'obres sortí un dispar, el qual ferí el senyor Sánchez Dalp caient a terra tot ple sang. A la casa de Socors se li aprecià una ferida a la cara amb orifici d'entrada i sortida i una dent trencada. Fou traslladat al seu domicili de Sevilla. L'agressor fou detingut i digué anomenar-se Pere Posades, el qual resultà ésser fill d'un masover del senyor Sánchez Dalp.

Llegiu a les "Informacions de la República":

La sessió nocturna de la Cambra, amb l'aprovació dels articles de l'Estatut

MANIFESTACIONS DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Sense l'esmena Peñalba, ni jo ni la minoria catalana hauríem acceptat el dictamen de la Comissió d'Estatuts”—digué el senyor Macià

“La Veu de Catalunya”, en la seva edició d'ahir al matí, publicava un solt sota el títol: “L'article II de l'Estatut, l'esmena del senyor Rey Mora, una versió del senyor Guerra del Río i l'actitud del senyor Macià”. Reproduï l'esmentat període l'extracte d'una de les sessions de les Corts, en la qual el cap de la minoria radical diu que el President de la Generalitat estava d'acord amb l'esmena presentada pel senyor Rey Mora a l'article segon de l'Estatut.

En vista de la publicació d'aquest solt, ahir, al migdia, el senyor Macià cridà els periodistes al seu despatx, per tal de manifestar-los el següent:

—Si els radicals acorden que si és rebutjada l'esmena Rey Mora votaran el dictamen de la Comissió, no és cosa meua. El que jo ho sapiga, no vol pas dir que hi estigui d'acord. El que he d'afirmar és que sense l'esmena Peñalba, ni jo ni els diputats de la minoria catalana hauríem acceptat el dictamen presentat per la Comissió. Els radicals poden acordar tot allò que els sembli bé. Jo no sóc el seu cap ni hi tinc res a veure com a partit polític. Com voleu —afegí—, que jo estigui conforme amb l'esmena Rey Mora? Aquestes coses prou les saben els de “La Veu de Catalu-

nya”, i saben, per tant, que no es poden dir perquè constitueixen una falsedat. Avui diuen això i demà una altra cosa, però jo no en faig cas perquè ho veig com una conveniència de partit. El que no puc permetre és que m'acusin d'estar conforme amb coses que fereixen els més íntims sentiments dels catalans. Si diguessin, com ja han dit diverses vegades, que sóc un home inepte, podria ésser que trobessin en els seus sectors algú que se'n fes ressò, però que diguin el que digueren avui, és incompreensible, coneixent, com coneix tothom, el meu pensament respecte la qüestió de Catalunya. Si fins ara jo no he dit res, és perquè no estic disposat a rectificar tan sovint.

Un reporter preguntà al senyor Macià quina era la seva opinió sobre

l'incident ocorregut a Carabanchel entre el general Goded i el tinent coronel Mangada.

—No puc dir res, perquè no coneix l'assumpte. El que puc afirmar és que tinc excel·lents informes del senyor Mangada, al qual considero com un gran republicà.

—Creieu que el discurs del general Goded pot influir en l'esperit de l'exèrcit? — insinuà un periodista.

—Per damunt de l'esperit de l'exèrcit hi ha l'esperit del poble. Si bé poden haver-hi militars no republicans, no tenen més remei que subjectar-se a la seva feina.

El senyor Macià acabà la seva conversa amb els periodistes manifestant que avui anirà a Reus i d'allí a les pedres romanes del Mèdol, on ha de cantar un orfeó tarragoní.

A partir d'avui, la REDACCIO i ADMINISTRACIO de “L'OPINIO” han estat traslladades a la Ronda Sant Pere, 11, pral. Telèfons 24646 i 24647

LA CONFUSIO INTERNACIONAL

Per estrany que sembli, la proposta de Hoover, que hauria d'ésser l'agafador salvador per als Estats que s'ofeguen en el mar de les dificultats financeres, sembla que ha fet encara que aquest mar és transformi en un mar de confusions. De totes les grans potències, només Itàlia ha acollit com calia la proposta magnífica. Potser per poder carregar amb més delit els claus a l'interior, el duce sembla haver abandonat aquella política de grandeses, de cara a l'exterior, que projectava la cobejança italiana damunt Niça, el Ticino, i Tunis. Suposem que la mala situació econòmica del país del Feix i l'existència de les esquadres feixistes que peremtrien d'improvisar, quan calgués, un exèrcit, formen part de les circumstàncies que han fet florir a Ginebra aquest nou seny italià. Però el seny hi és i cal constatar-ne l'existència en un moment en què altres potències semblen haver-se desavesat de la solta per a sempre.

Es clar que cada potència té les seves raons per a fer el desentès o el tocat i posat. El Japó té la Manxúria, i el delit desesperat de pacificar-la i ordenar-la, i el desig ardent d'impendir que els russos mostrin un delit semblant, per a no voler avenir-se a res que impliqui una reducció en els seus efectius navals i terrestres. França té un recel, que de vegades voreja el pànic, i que no deixa de fer una certa gràcia si considerem que Alemanya està desarmada. És clar que hi ha tots els elms d'acer, i les tropes d'assalt hitlerianes, i els cavallers prussians, i tota la resta d'organitzacions capaces de formar de sobte un exèrcit dotat d'una molt ben entrenada brutalitat bèl·lica. Però la República francesa mostra una comprometedora feblesa si no es veu capaç de tenir cara a aquestes amenaces amb el seu exèrcit regular, ni que aquest sigui reduït a dos terços dels seus efectius.

Sigui com sigui, ni el Japó ni França, ni cap altra potència o potencie- ta, no poden oposar-se a la proposta de Hoover sinó amb raons de peu de banc. En el matx internacional de la solta, aquest round sembla neta- ment guanyat pels americans.

A. B.

L'ESTATUT, AL PARLAMENT

El president de la Comissió ha manifestat que la part financiera del projecte serà discutida amb el capítol corresponent, sense diferir-la per res

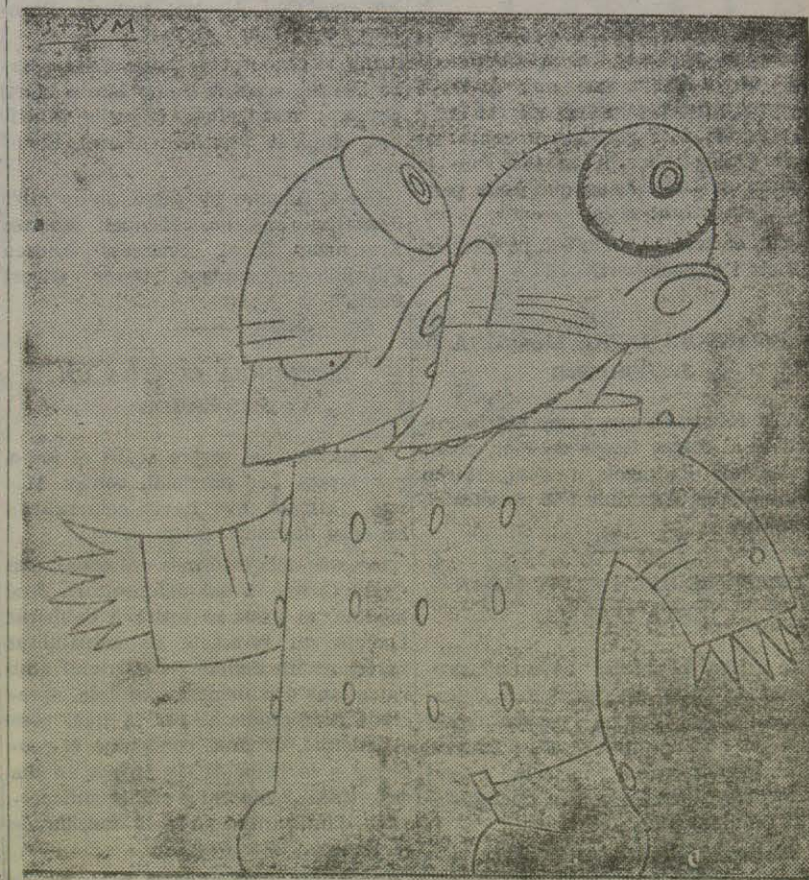
Madrid, 28. — El senyor Bello ha manifestat que, contra el que s'ha afirmat, no serà exclosa la part de Finances, que es discutirà en el capítol corresponent a l'Estatut.

OPINIO D'UN RADICAL

Madrid, 28.—El senyor Armas, que intervindrà en contra del títol segon de l'Estatut de Catalunya, digué als periodistes que aquest problema que es discuteix no tindrà solució ni amb l'a-

L'ENTREVISTA AMB EL SENYOR LARGO CABALLERO

Madrid, 28. — El senyor Hurtado, en arribar a la Cambra, fou inter- (Segueix a les “Informacions de la República”).

ELS SOLDATS DE LA REPUBLICA

—No sé perquè em sembla que haurem de passar revista als generals.